

Erdészeti Lapok

Az Országos Erdészeti Egyesület folyóirata
CXXXV. évfolyam 4. szám
(április)

Főszerkesztő
PÁPAI GÁBOR

A szerkesztőbizottság elnöke:
DR. SZIKRA DEZSŐ

A Szerkesztőbizottság tagjai: dr. Bartha Dénes, Bartha Pál, dr. Bondor Antal, Dévai Péter, Gencsi Zoltán, dr. Járasi Lőrinc, dr. Király Pál, Oláh Tibor, Pintér Ottó, Répászky Miklós, dr. Somogyi Zoltán, Szakács László, Tóth Miklós.

Szerkesztőség: 1027 Budapest, Fő u. 68.
Telefon/fax: 201-7737
Mobil: 06-30-97-15-255
Internet: <http://larix.efc.hu/oe>

Kiadó:
Országos Erdészeti Egyesület
1027 Budapest, Fő u. 68.

Felelős kiadó:
KÁLDY JÓZSEF

Nyomdai munkák: Csathó és Társa Nyomdaipari Kft.,
Eger
Felelős vezető: Csathó Emil

Tervezés, nyomdai előkészítés: INNOVA-PRINT

A kézirat lezárva: 2000. március 31.

ISSN: 1215-0398

Terjeszti az Országos Erdészeti Egyesület. Felvilágosítást a lappal kapcsolatban az Egyesület ad. Megjelenik havonta. A beküldött kéziratokat, fényképeket nyilvántartásba vesszük. A cikkek, írások nem feltétlenül azonosak a szerkesztő véleményével, azok tartalmáért mindenkor a szerző felel. A szerkesztőség fenntartja magának a szerkesztés jogát. Honoráriumot – megegyezéssel – csak felkért íráso-kért, a fotóért, illetve grafikai munkákért fizetünk.

Címképünk: Pápai Gábor felvétele

Fotó: Koczka Noémi. Cikkünk a 112. oldalon

Tartalom

<i>Solymos Rezső:</i> Az erdészeti szaknyelv szerepe a magyar erdészet fejlesztésében	97
Erdészek a magyar nyelvért	99
ENSZ Erdészeti Fórum	100
<i>Dr. Czerny Károly:</i> Megújulhat-e az erdészeti szakmai adminisztráció?	101
<i>Frank Norbert:</i> A barkócaberkenye erőművelési tulajdonságai	102
Az év madara 2000-ben a kerecsensólyom	105
<i>Feiszt Ottó:</i> A magyar vadászat ezer éve	107
<i>Koczka Noémi:</i> A ginkófa szerepe a környezetvédelemben	112
	
<i>Abonyi István:</i> 25 év után ismét Ausztráliában	113
	
<i>Dr. Repkény István:</i> Találkozásaim az erdővel	114
Vándorgyűlés 2000., Székesfehérvár	116
<i>Apatóczy István:</i> Erdész-tanszak becsület	117
<i>Varga Béla:</i> A természetközeli erdőgazdálkodás Pro Silva által vallott alapelvei II.	119
<i>Dr. Kollwenz Ödön:</i> Sobó (Staudner) Jenő „Erdészeti Középítés”-tana	121
<i>Csötönyi József:</i> Erdőtüzek a Bibliában	122
Egyesületi hírek	124

Az erdészeti szaknyelv szerepe a magyar erdészet fejlesztésében

(Tisztelgés az első magyar erdész akadémikus, Divald Adolf emléke előtt)

Erdészettudományunk és erdőgazdálkodásunk fejlődésének egyik legkiemelkedőbb mérföldköve a magyar erdészeti szaknyelv megteremtése volt. Az 19. század utolsó évtizedei előtt nem létezett magyar erdészeti szaknyelv és szakirodalom, amelynek megteremtését hosszan tartó küzdelem előzte meg. Kiemelkedő szerepet vállalt ebben a küzdelemben Divald Adolf akadémikus és a kiváló erdőmérnök, Wágner Károly. Németül hangzott a nevük, miként az 1851-ben alapított „Ungarischer Forstverein” elnevezése is. Magyar volt azonban szívük-lelkük úgy, ahogy a magyar erdészet ügyét kívánta szolgálni az első magyar erdészeti tudományos egyesület, annak ellenére, hogy akkor még német nyelven nevezték. Ennek az egyesületnek a keretében jött létre egy csoport, amely a szaknyelv megteremtését tekintette elsőrendű feladatának. Divald és Wágner „A magyar erdészeti irodalom létesítése... vágyakozás a tudománynak magyar nyelven való hallgatása után” címmel fogalmazta meg törekvéseik lényegét. A Magyar Tudományos Akadémia története folyamán az anyanyelv művelését mindig elsőrendű feladatnak tekintette. Különösen nagy a jelentősége ennek az ezredfordulón, amikor a különböző szaktudományok nem találnak, esetleg nem is keresnek megfelelő magyar szavakat újabb eredményeik vagy eszközeik kifejezésére. Ezért foglalkoztak az elmúlt években az erdészettudomány művelői is a szaknyelv kialakulásával és fejlesztésével, amelyről a következőkben szerelmék néhány gondolatot kifejtteni.

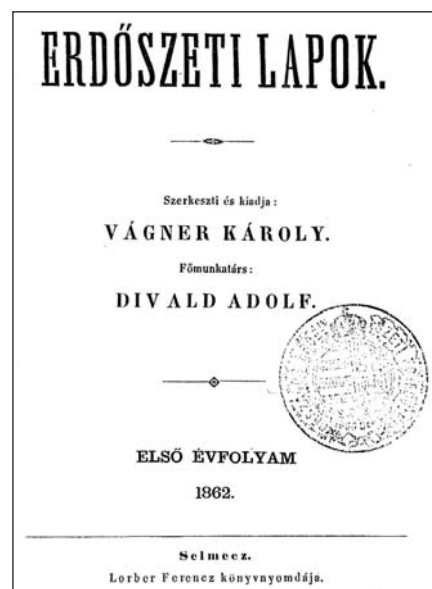
A magyar erdészeti kutatás szervezett beindításának centenáriumáról 1998–1999-ben emlékeztünk meg a magyar erdészeti szaknyelv egyik megteremtőjének, Divald Adolfnak, a szakma első akadémikusának 170 éves születési, valamint az erdészeti kísérlet-ügy első tudományos kiadványának, az „Erdészeti Kísérletek” megjelenésének százéves évfordulójáról. A megemlékezések sorát gazdagítja az erdészeti felsőoktatás elmúlt 190 esztendeje is. Méltán vagyunk büszkéek arra, hogy a Soproni Egyetem elődjének, az egykori Selmechányai Főiskolának a keretében 1808/1809-ben kezdődött el a felsőfokú erdészeti oktatás. Ennek nyomán erősödött az igény az erdészeti szaknyelv megteremtése iránt. Helyénvaló, hogy erre emlékezve Mihalovits Jánosnak a Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskoláról írt tanulmányából idézzek, amely 1927-ben jelent meg „A magyar tudománypolitika alapvetése” című, Magyary Zoltán által szerkesztett könyvben. Az idézet a következő: „A 18. század vége felé az erdő kiemelkedik a kisszerű helyi szerepéből, a piac és a köztudat olyan nemzeti kincsnek kezdi tekinteni, amelynek gondozása az állam egyetemes jólétének emeltüje, és mint ilyen, speciális tudományos művelést és országosan általános gyakorlati intézkedéseket követel.”

Az idézet záró sorát választottam írássom mottójául, amely szerint: „az erdés-

zet speciális tudományos művelést és országosan általános gyakorlati intézkedéseket követel.” Ezek a sorok hetven évvel ezelőtt már tudománypolitikai jelentőségűek voltak. Napjainkban is helytállóak, amikor indokoltnak tartjuk, hogy az országos tudománypolitika részfejezeteként az ágazati, így a hosszú távú erdészeit, tudománypolitikai célok, feladatok és azok megvalósításának előfeltételei is megfogalmazásra kerüljenek. Az erdészeti szaknyelv megteremtésének 130 és az erdészeti tudományos szakirodalom szélesebb körű kiterjesztésének 100 éves évfordulója is alkalmat jelent arra, hogy erre a témára is ráirányítsuk a figyelmet. A szaknyelvnek és a szakirodalomnak az erdészeti kutatásban, oktatásban és gyakorlatban betöltött szerepét napjainkban senki nem vitatja. „Műveléséről, fejlesztéséről” azonban kevés szó esik.

A német nyelvű erdészeti, vadászati szakoktatás és szakirodalom a 19. század elején hazánkban általános volt. Először meg kellett alkotni a magyar nyelvű erdészeti szaknyelvet, hogy a kutatás eredményeit magyar nyelvű szakirodalom közölhesse. Az erdészeti szaknyelv megteremtésének 130 éves évfordulójára emlékezve tisztelgünk Divald Adolf akadémikus munkássága előtt, aki 1864-ben lett az MTA levelező tagja. Székfoglalójának témája „A természettudományok és az erdészet” volt.

„Nyelvében él a nemzet”. Ezt az idézetet iskolás korunkban hallottuk először, valamint azt is, hogy a Magyar Tudományos Akadémia megalapítása óta törekszik ennek az igazságnak a tudatosítására és alkalmazására. Az erdészek számára ékes bizonyossága ennek az, hogy az első erdész akadémikust, Divald Adolfot a magyar erdészeti szaknyelv megteremtéséért választották az Akadémia tagjai közé. Az általános nemzeti szempontokon kívül valamennyi tudományterületre érvényes, hogy a nemzetközi vonatkozásokon túlmenően kell az újabb tudományos eredményekkel a nemzet boldogulását szolgálni. Erre elsősorban a nemzet anyanyelvén, hazánkban magyarul van lehetőség. Ennek szolgálatában Divald Adolf Wágner Károllyal együtt magyar–német és német–magyar erdészeti műszótárt állított össze, amelyet 130 esztendővel ezelőtt adtak ki. 1861-ben a Vadász és Versenylapban, valamint a Gazdasági Lapokban felhívást tettek közzé a magyar erdészeti irodalom ügyében. Nekik köszönhető az első magyar nyelvű erdészeti szakfolyóiratnak, az Erdészeti Lapoknak a kiadása is, amelynek első száma 1862 januárjában jelent meg. A szaklap megindítása egyúttal program is volt az ország erdészetének, erdészeti szaknyelvének és

Az első magyar nyelvű szaklapunk borítója

szellemének magyarrá tételéhez. A lap hasábjain is küzdöttek a magyar erdészeti szaknyelv megteremtéséért. Ezt követően főleg a szakemberképzés, az önálló magyar erdészeti kultúra, a természetvédelem, a hazafiságra való nevelés töltötte ki a magyar nyelvű erdészeti szakirodalom jelentős részét. Bedő Albertnek, szakmánk kiemelkedő akadémikusának az egyik 1911-ben írt cikkéből idézek erre jó példát, amely szerint: „Szeressük szakunkat, hazánkat, nemzetünket hűséggel, egyetértéssel és összetartással.”

Az erdészihivatás és a hazaszeretet egymást erősítő mivoltát igazolta az is, hogy Divald Adolf 1848-ban selmecbányai erdészeti tanulmányait megszakítva vett részt a magyar szabadságharcban. A tudomány és a gyakorlat harmóniája is az elsők között nála bontakozott ki. Ő vezette akadémikusként az 1867-es kiegyezés után a Pénzügyminisztérium önálló erdészeti osztályát. Van tehát kire és mire emlékeznünk akkor, amikor napjainkban választékos magyar nyelven ismerhetjük meg újabb kutatási eredményeinket és adhatjuk tovább azokat gyakorlati hasznosításra. Az évforduló arra is kötelez, hogy szaknyelvünket helyes magyarsággal fejlesszük tovább és szakkifejezéseink tartalmát egyértelműen határozzuk meg. Ezt kívánta szolgálni az MTA Erdészeti Bizottsága azzal, hogy az elkészült és immár a negyedik kiadvány záró fejezetében adta közre az erdészeti szakkifejezések magyarozatát. Bízunk abban, hogy ez is elősegíti a magyar nyelven való egyetértést.

Megemlékezéseink sorát gazdagítja, hogy szakirodalmunk egyik legjelentősebb képviselője, a központi erdészeti kísérleti állomás folyóirata, az „Erdészeti Kísérletek” első száma 1899-ben már magyar nyelven jelent meg. A százéves jubileum után is hangsúlyozni kívánjuk a kutatási eredmények rendszeres közzétételének jelentőségét, amelyet az illetékesek már 1899-ben felismertek. Ezt igazolja, hogy e folyóiratban, a Selmecen 1918-ban utoljára megjelenő számig 179 tanulmányt közöltek. Trianon után Sopronban kezdte el munkáját a Központi Erdészeti Kísérleti Állomás. Az Erdészeti Kísérletek című folyóirat csak nyolcéves szünet után, 1926-ban jelenhetett meg újra. Ebben válasz olvasható arra vonatkozóan is, hogy mi szükség van nálunk erdészeti kísérleti állomásra vagy akár a főiskolára? *Róth* válasza: „nagyon egyszerű a felelet: szegénységünk követeli a tudományos ku-

tatást... abból a kevésből, ami maradt, mindent ki kell aknáznunk... fejlesszük az intézményt, amely arra van teremtve, hogy a magyar erdőgazdaságot képviselje a világ erdészetének tudományos kutatása terén”. Megjegyzem, hogy ez az idézet sem veszített időszerűségéből. Az Erdészeti Kísérletek 1950-től az újjászervezett Erdészeti Tudományos Intézet kiadványaként Erdészeti Kutatások néven jelenik meg, követve az alapítók szándékát és híven őrizve nemes törekvéseiket. Az ő példájuk nyomán is szorgalmazni kell ágazati kutatásaink, erdészeti szakirodalmunk ismételt fellendítését, hogy a fejlesztés előfeltételeit ezúton is megteremtsük. Széles körű jóléti szolgáltatásokat, közcélú feladatok eredményes megvalósítását és a gazdaság környezetbarát, újrateljesíthető fával való jobb ellátását várja a 21. század társadalma az erdőtől. A gyorsan bővülő igények kielégítésének nélkülözhetetlen előfeltétele az erdészeti kutatás és oktatás fejlesztése. Mindkettő kapcsolatos a szaknyelvvél.

Az EU-csatlakozás újabb lehetőségeket és kihívásokat ígér az erdészeti gyakorlat, az oktatás és a kutatás számára. Erdünk állapota sok tekintetben példaként szolgálhat nemzetközi viszonylatban is, ahol a kutatás részére olyan lehetőségek nyílnak, amilyenekre számos EU tagállam nem is gondolhat. Természetközeli elegyes erdeinkre, erdőfejlesztési eredményeinkre gondolok itt elsősorban.

Befejezésül idézem Divald Adolfnak „Az erdészeti magyar irodalom ügyében” című írásában megfogalmazott feladatokat. Az 1861-ben megjelent cikk-

ben ezeket a következők szerint foglalta össze (kivonatos közlés):

1. Az erdészeti magyar irodalom, az erdészeti magyar műszótár és tankönyvek megalkotása.

2. Tudományos közlések... közzététele magyar nyelvű szaklapban.

3. Magyar erdészeti szakkönyvek szerkesztésére pályázatok nyitása.

4. A selmeczi erdészeti Academia magyarosítása.

5. Lehető gyarapítása azon ismereteknek, melyekben az erdei gazdaság a Magyarországon jelenleg létezik.

6. Időszakonkénti gyűlések az ország különböző vidékein.

7. Egy elméletileg és gyakorlatilag képzett erdésznek az egylet költségén való tartása.

8. Alkalmos szakembereknek az erdei gazdaság érdekében bel- és külföldön való utaztatása.

9. Erdőgazdasági gyűjtemények alapítása, szaporítása.

10. A kormány által az erdészeti egyesület elé terjesztett kérdésekre adandó véleményezés.

11. Új erdészeti alsóbb rendű tano-dáknak a felállítás.

12. Az egyletnek az Országos Magyar Gazdasági Egyesülettel való folytonos közeledése.

Hosszú lenne az írás, ha a magyar erdészeti szaknyelv és szakirodalom történetét részletesen kifejténénk. Jelen esetben nem is ez volt a célom. A szemelvénytől kiemelésekkel arra szerettem volna az olvasó figyelmét ráirányítani, amire a történet tanulságai szolgálnak... mert az erdészetenben is igaz, hogy „Historia est magistra vitae”.

Tanulságos

Hogy mily ádáz küzdelem folyt a kiegyezést megelőzően a magyar erdészeti szaknyelv meghonosításáért, álljon itt az „Erdészeti Lapok” első évfolyamának márciusi számában a „Különfélék”-ben megjelent, E. által szignált írás. Szerkesztett változatát adjuk közre – több okból is tanulságos.

A magyarizmus tulkapásai. (Uebergriffé des Magyarismus.)

Ily cím alatt jelent meg ismét egy a magyar erdőszetre vonatkozó cikk a némethoni „Allgemeine Forst- und Jagdzeitung” című folyóirat ez évi Február havi füzetében.

A névtelen cikkíró, kire mint a madárra csak hangja után ismerünk, így kezdi: „A magyarizmus, a mitül már régen féltünk – az erdőszetenben is kezd garázdálkodni. Mi a ma-

gyarizmustól a jogosultság bizonyos mértékét nem akarjuk megtagadni; sőt teljes szívünkkel óhajjuk, hogy oly nemzetiség, mely annyi lovagiaságot, oly férfias kitartást, oly nemes haza és szabadságszeretetet tudott nagyra nevelni, mint a magyar, gyöngylenül tartsa fel magát, virágozzék és gyarapodjék.”

„De csak idáig és ne tovább! A magyarizmus azonban e határon már túltel... És ki tagadhatná, hogy a magyarizmus a többi nemzetiségek irányában hébe korbá ne fájt volna keménységé, fejszecsapásokká a tudomány és művészet ellen! Például! Talán mást jelent e azon rendelet, melynél fogva Magyarország valamennyi főtanodáin csak a magyar és semmi egyéb nyelven sem szabad előadni? És miután méltányos, hogy a magyarok azon állásba helyeztessenek, mikép tanulmányaikat saját nyelvükön is végezhessek, mi joggal vonhatják meg e jogot Magyarország többi nemzetiségeitől, a németektől, szerbektől, románoktól és tótoktól!?”

Erdészek a magyar nyelvért

– És mivé legyenek az oly főtanodák, melyekben minden előkészület nélkül oly tannyelvet alkalmaznak, mely még koránt sincs a tudomány számára eléggé kimivelve, és melyen tanítani még koránt sem bír a képességek elegendő száma!?”

A magyar nyelvnek az egylet nyelvévé való elfogadását annak halálával azonosnak tartja, mind a mellett azonban állítja, hogy az erdőszeget egylet a magyar nyelvtől nem tagadta meg elismerését, miután „az 1857-ki közgyűlésen Roxer német erdőgazda indítványa folytán határozatba ment a magyar erdőszegeti szótár megalapításának bevezetése”.

„A német erdőgyelző Fuchs „Die Urwälder Ungarns” című munkájához erdőszegeti műszó gyűjteményt csatolt magyar fordítással.”

„Divald cs. k. erdőbecslő Selmeczen és Vágner a selmezi Academia cs. k. segéd tanára közösen hozzá fogtak a magyar erdőszegeti szótár szerkesztéséhez.”

Igen ám! csak hogy Roxer és Fuchs német névvel bír ugyan, de különben testestül lelkesül becsületes magyar ember; mindkettő e folyóirat nagyra becsült munkatársa! – Fuchs e kívül az említett kicsike szógyűjteményt tudunkkal korántsem az egylet nevében vagy megbizásából csatolta nevezett munkájához.

Divald és Vágner pedig csak is azért fogtak saját felelőségükre az erdőszegeti műszótár szerkesztéséhez, mert az egylet ebbeli tevékenysége fölött tökéletesen kétségbe estek; tehát szinte nem az egylet nevében és nem annak megbizásából.

Az egyletnek tökéletes reorganisasióját szükségesnek tartván és kilátásba helyezvén cikkirő, igéri, hogy az a magyar erdőszegeti műszótár és néhány magyar nyelvű s Magyarhon viszonyaira számított tankönyv szerkesztésére kegyeskedendik hatni.

„A magyar erdőgazdaságat éppen olyan esztelenség mint a magyar természet. A fák, a talaj, az ég, az anyagi munka nem ismer nemzetiiséget, ő nem törődik azon emberek érzéseivel, melyeknek szolgálnia kell, sem azon nyelvel, melyen azok beszélnek.”

Czikkirő úr leghőbb óhajtásai közé tartozik tehát az, hogy a fák, a talaj, az ég, az anyagi munka nem ismer nemzetiiséget, mert valóban oly képtelenséget másról föltenni, szerintünk csak az képes, a ki maga is abban laborál.

Miután kedves üggyársunk a külföldnek a német tudományosság elismert egész alaposságával és hosszadalmasságával bebizonyítani törekedett, hogy a fák honunkban csak ugyan soha sem fognak magyarul beszélni, atilát vagy kalpagot viselni, vagy bajuszt növeszteni, áttér Divaldnak a Vadász és Versenylapban megjelent cikkeire, illetőleg azon röpiratra, mely azok elseje és harmadikából alakult, s miután őt lekorholta volna, mert az „Ungar”-t is, meg a „Magyar”-t is magyarnak nevezi, megismerteti az általa indítványozott magyar egylet Programját.

Befejezésül a kérdésben lévő cikk Divald és társainak tanáccsal szolgál.

„Azt tanácsoljuk nékik:”

„Hogy oda hassanak, mikép az egylet mostani folyóiratának („Erdőszegeti Lapok”, a Szerk.) hasábjai az országban élő minden nyelv számára megnyiljanak.”

Mi ugyan teljesen tudjuk e gondolat eredetiségét, cosmopolita nagyszerűségét és monstre-voltát méltányolni, de megvalljuk, mikép az nekünk némileg mégis elkésettnek látszik.

E.

Az Erdőszegeti Lapok 1999. márciusi száma 88. oldalán hírt adtunk az Erdőszegeti magyar nyelvért kezdeményezéséről. Amint akkor jeleztük, tudósítást adunk a mozgalom eredményéről, amely a következő: Az adakozás befejeződött, az elkülönített banki alszámlát zárolták.

Az adakozók névsora:

ARBOR-COOP Kft.	Balatonfenyves
Árkosi Gyula	Esztergom
Bakos Tibor	Vác
Balogh László	Visegrád
Balsay István	Székesfehérvár
Bánó László	Visegrád
Bánóné Rédei Anna	Visegrád
Barátossy Gábor	Budapest
Bartha Pál	Telki
Becy Bálint	Kecskemét
Beliczay István	Tompa
Bognár Gábor	Kecskemét
Brellas Tamás	Kisrmaros
Bús Mária	Veszprém
Csányi Sándor	Gödöllő
Csuport Sándor	Szentendre
Dobay Pál	Esztergom
Dobó István	Visegrád
EKFM Kft.	Budapest
Gémesi József	Budapest
GEOÖKOTERV Kft.	Budapest
Göbölös Antal dr.	Kecskemét
Halász Aladár	Budapest
Herczeg Miklós	Vác
Hibbey Albert	Visegrád
Hibbey Alpár	Budapest
Hibbey Zsombor	Visegrád
Homoki Nagy István	Szokolya
Horváth Sándor	Esztergom
Horváth Zoltán	Kecskemét
Kacsóh József	Kecskemét
Káldy József	Pécs
Kiskunság Erdőszegeti és Faipari Rt. Nyárjasi Erdőszegete	Kecskemét
Kertész József	Pilisszentlászló
Kerületvezető Erdőszeget Szakszervezete	Szokolya
Két erdőmémők	Svájc
Kiss János	Kecskemét
Kollwenz Ödön	Pécs
Madas László dr.	Visegrád
Mátra Erdő Rt.	Eger
Mecseki Erdőszegeti Rt.	Pécs
Nagy Lajos	Kerekegyháza
Németh Kert Bt.	Bajna
Németh András	Budapest
Németh Sándor	Göd
Országos Erdőszegeti Egyesület	Budapest

Országos Erdőszegeti Egyesület Mátrafüredi Csoportja	Mátrafüred
Ott János dr.	Szentmártonkáta
Ősz Gusztáv	Eger
Pápai Gábor	Budapest
Papp László dr.	Kecskemét
Papp Tivadar dr.	Pécs
Pettkó-Szandtner Aladár	Baja
Pilisi Parkerdő Rt.	Visegrád
Rákosi József	Kecskemét
Rédei Károly dr.	Kecskemét
Sipos Sándor	Kecskemét
Spiegel János	Kecskemét
Sulyok Ferenc	Abony
Szabó János	Kecskemét
Széchenyi Géza	Kaposvár
Székely Lászlóné	Páty
Szikra Dezső dr.	Szentendre
Tóth Antal	Bugac
Tóth Imre dr.	Baja
UTILIS Szolgáltató Kft.	Visegrád
Vidovszky Ferenc	Budapest
Visegrádi Faipari Kft.	Visegrád
Vissi Géza	Zalaegerszeg
Volford Erzsébet	Kecskemét
Zalaerdő Rt.	Nagykanizsa
Zambó Péter	Szentendre

Az összegyűlt összeg: 1 678 200,- Ft.

A könyv címe: A mi nyelvünk.

A könyv két változatban jelenik meg: egyszerűbb, de igényes kivitelben kb. 3000 példányban, valamint exkluzív kivitelben 200 számozott példányban.

A megjelenés időpontja a Székesfehérvári Millenniumi Vándorgyűlés időpontjával azonos. A Vándorgyűlésen résztvevők ajándékcsomagja tartalmazni fogja az egyszerűbb kiadás egy példányát.

A könyvet dr. Grétsy László nyelvészprofesszor szerkesztette. Mintegy 280 író és költő közel 400 műve, avagy annak részlete jelenik meg mint vallo-más az anyanyelvről. A nem közismert szerzőkről néhány soros bemutatás található a műveik mellett.

A könyvnek két előszava lesz: az első az OEE Elnöksége, a másodikat Grétsy professzor teszi közzé. A könyvben megjelenik a támogatók névsora az adakozási összeg megnevezése nélkül.

A könyvvel kapcsolatosan minden vonatkozásban eddig valamennyi szakember a legmagasabb elismeréssel nyilatkozott.

A könyvet – mindkét változatát – a Vándorgyűlés után lehet megrendelni az Országos Erdőszegeti Egyesületnél.

Balogh László

elnökségi tag, régiófelelős